

Rinze Ijbema - 2 Koningen 20, 1-11.

[1] Aan het verhaal van Hizkia kun je zien: God wil genezen. We gaan straks gaan bidden voor mensen die ziek zijn. Dan is het goed om eerst samen de Bijbel open te doen en te luisteren naar wat God vertelt. En aan dit verhaal van Hizkia kun je zien: God wil genezen.

[2] Nu ben ik Hizkia niet en jij ook niet. Daarom is het goed om eerlijk te kijken naar wie hij wel is en wat er met hem gebeurt. Wel, Hizkia is ziek en dodelijk ziek. Hij weet het en God weet het. **[3]** 'Omstreeks diezelfde tijd werd Hizkia dodelijk ziek. De profeet Jesaja, de zoon van Amos, kwam naar hem toe en zei: 'Dit zegt de HEER: Maak je laatste wilsbeschikking op, want je sterft. Je zult niet meer beter worden.'" Daar lig je op je ziekbed en dan krijg je deze boodschap. Hoe zou jij reageren? Voor mezelf weet ik het nog niet zo. Ik weet wel hoe Hizkia reageert en ik nodig je uit om er bij te komen zitten en stil te zijn en te kijken en te luisteren naar wat Hizkia doet.

[4] Hizkia zoekt de intimiteit, de stilte met God alleen. **[5]** 'Hizkia draaide zijn gezicht naar de muur en bad tot de HEER.' Ik weet niet hoe jouw omgang is met God. Daarom weet ik ook niet hoe je zou reageren op zo'n boodschap als die Hizkia kreeg. Ik merk hier wel dat Hizkia iets heeft met God.

[6] Ik kan me niet voorstellen dat je je zo tot God wendt, als je er niet aan gewend bent om vaker privé te zijn met Hem. Ik kan me niet voorstellen dat je je zo tot God wendt, als je Hem niet kent als de God die naar jou luistert, zelfs als je fluistert. Als we vandaag voor elkaar bidden, bidden voor wie er ziek is, dan doen we dat net als Hizkia. We zoeken de intimiteit, de stilte met God, en dan samen. God, die we kennen als de God die luistert.

[7] Hizkia is echt, hij bidt oprecht. **[8]** 'HEER, ik smeek u.' 'Daarbij stortte hij bittere tranen.' Hizkia kent God niet alleen als de God die luistert. **[9]** Hizkia kent God ook als de God, bij wie hij alles kwijt kan. Bij wie hij zichzelf kwijt kan. Ik weet niet hoe jouw gebeden er uit zien, als jij bij God komt. Ik heb zelf de ervaring, dat hoe meer het er op aan komt, hoe meer mijn gebeden een rommeltje worden. Met 'rommeltje' bedoel ik, dat ik normaal prima uit mijn woorden kan komen, maar dan niet. Echt niet. Maar het hoeft ook echt niet. Aan het eind van je Latijn mag je je tranen voor zich laten spreken. Er is een bijbels beeld, dat God je tranen opvangt in een flesje. Wonderlijk beeld, maar ik snap het wel. Iets wat kostbaar is laat je niet zomaar wegstromen. Jouw tranen zijn kostbaar voor God, die weet dat ze uit je hart komen. Hizkia is echt en zo mag het zijn.

[10] En Hizkia is goed; hij heeft zich altijd op God gericht. **[11]** 'HEER, ik smeed u, neem toch in aanmerking dat ik me altijd oprecht en met heel mijn hart naar uw wil en gericht en steeds heb gedaan wat goed is in uw ogen.' Vind je dat niet vreemd? **[12]** Dat Hizkia een persoonlijke band heeft met God en dat hij zijn hart laat zien, dat doet ons goed, dat vinden we mooi. Maar hier lijkt Hizkia niet helemaal goed gereformeerd te zijn. Moet God Hizkia dan genezen vanwege zijn goede werken? Nu hebben we afgesproken dat de Bijbel de leer moet bepalen en niet andersom. Kennelijk mag een gelovige dit aan God voorleggen: 'Heer, U bent mijn leven, de grond waarop ik sta.' En dus: 'Heer, ik bid U, blijf mij nabij.' Hizkia vraag ook niet met zoveel woorden om genezing. Er vindt geen ruihandel plaats: ik doe goede werken dus U geeft genezing. Hizkia doet wat hij zijn leven lang gedaan heeft: Hij zoekt God en geeft zich bloot en legt zijn leven in Gods hand. **[13]** Vergelijk het met Bonifatius, een andere heilige die vanmorgen al voorbijkwam. Het leven van een gelovige is een pelgrimstocht. Het leven van een gelovige is een doolhof. Soms neem je een foute afslag; soms zit je op een doodlopend spoor. Dat neemt niet weg, dat je een doel voor ogen hebt. En als gelovige mag je bij God verwoorden dat jij in jouw leven Gods licht hebt willen volgen, zijn wil steeds hebt gezocht.

[14] En God wil *genezen*. Hizkia was dodelijk ziek, het einde kwam. Maar God grijpt in en maakt hem beter. Dat is een wonder en inderdaad, wonderen bestaan. **[15]** God kan iets onverwachts doen. Hij kan, terwijl de zon naar het westen daalt, een schaduw juist tegen de klok in laten gaan. Hij kan het en Hij deed het. Hij kan een lichaam dat al voor de derde dag in een graf ligt, opnieuw laten leven. Hij kan het en Hij deed het. En Hij kan alles daar tussen in, inclusief doodzieke mensen genezen. Wonderen. Nu leef je volgens mij op dit punt in een schizofrene, in een gespleten maatschappij. Aan de ene kant, is mijn indruk, zijn mensen werkelijk bereid alles te geloven en heb je de neiging om voortdurend te roepen: denk toch na, dat kan echt niet. Aan de andere kant zijn er mensen die totaal weigeren een fenomeen te accepteren, als ze het niet logisch of wetenschappelijk kunnen verklaren. Dat God geneest is voor hen al een stap te ver, laat staan dat Hij wonderen doet.

Ik denk dat het goed is om gezond kritisch te zijn over allerlei wonderen en wonderverhalen. Iets te vaak hoor je mensen en ook christenen claimen dat er een wonder gebeurd is en dan is het toch een truc. Erg fout. Maar net zo fout is het, om de deur voor Gods neus dicht te gooien. Ik kan niet invullen welke uitdaging voor jou is: de uitdaging om niet alles wat mensen verzinnen te geloven, of de uitdaging om niet alles wat mensen niet kunnen verklaren te verwerpen. Eén van de mooiste uitspraken van de Heer is voor mij: 'Wees dus scherpzinnig als een slang, maar behoud de onschuld van een duif.' Over die al of niet onschuldige duif komt vast nog wel eens een stukje in de

vrijdagbijlage van het ND. Het gaat mij om die mix: scherpzinnig, dat is kritisch, en tegelijk onschuldig, dat is open.

En dus even open: ik heb ooit een ouder gemeentelid meegemaakt met wie ik het had over iets moois dat in de gemeente gebeurd was. En hij moest wat glimlachen. Ik vroeg waarom hij een binnenpretje had en hij vertelde dat hij er intensief voor had gebeden en dat hij dat wel vaker deed en dat hij wel vaker bijzondere verhoringen zag. Ander voorbeeld: een moslimvoorganger bekeert zich tot het christendom, komt in de gevangenis, gaat daar evangeliseren en maakt mee dat mensen beter worden op zijn gebed. En ik ken meer voorbeelden. Ze hebben als overeenkomst, dat er geen camera's bij staan en er geen geld mee verdiend wordt. Dat lijken me ook heel goede criteria, kritische punten. Maar in je eigen intieme, oprechte omgang met God: blijf open voor wat God doet.

En dan opeens een plak gedroogde vijgen. Voor een wonderlijke genezing is de genezing van Hizkia inderdaad wonderlijk. Hij vraagt er nauwelijks om, hij krijgt het wel cadeau, en de profeet van God zelf, Jesaja, **[16]** 'beval de dienaren van de koning een plak gedroogde vijgen te nemen. Dat deden ze en ze legden de vijgen op de ontstoken plek, waarop Hizkia nieuwe krachten kreeg.' Vijgen waren kennelijk geneeskrachtig, in gebruik als medicijn. **[17]** Twee dingen. 1. Mocht iemand je ooit wijsmaken dat zijn gebed jou geneest en dat je de psychiater en de oncoloog wel kunt dumpen, denk dan: een plak gedroogde vijgen. En ga naar je dokter. 2. Kennelijk is ons onderscheid tussen wondergenezingen en gewone genezingen in Bijbels perspectief nog niet zo heel zinnig. Als God wil genezen, dan kan Hij dat wanneer Hij wil en hoe Hij wil.

[18] Maar wat *wil* God? God wil Hizkia genezen, dat is duidelijk, anders had Hij het niet gedaan. Maar we doen er goed aan wel te luisteren naar de motivatie die God er zelf bij geeft. God zegt Jesaja: **[19]** 'Ga weer naar binnen en zeg tegen Hizkia, de vorst van mijn volk: "Dit zegt de HEER, de God van je vader David: Ik heb je gebed gehoord en je tranen gezien. Welnu, ik zal je genezen. Over drie dagen zul je in staat zijn naar mijn tempel te gaan.'" En verder: **[20]** 'Omwille van mijzelf en omwille van mijn dienaar David zal ik deze stad beschermen.' Ik vat Gods motivatie samen in drie woorden: **[21]** een stad, een knecht, een God. Laten we eens kijken.

Het gaat God om Jeruzalem. Jeruzalem is de stad waar de tempel staat. In de tempel ontmoeten hemel en aarde elkaar. Daar is God bij ons aanwezig. Vanwege die aanwezigheid van God is Jeruzalem de heilige stad. Dat moet je letterlijk nemen. Hier is de goede invloed van God zichtbaar en tastbaar in ons leven. Is dat zo? Nee. Jeruzalem de Godsstad is net zo vaak een rotstad. Dat is een

probleem dat ik niet meteen oplos, maar wel hardop benoem. Verder: Jeruzalem is niet alleen de stad van de tempel, maar ook de stad van David. God had iets met David, zijn koning, zijn knecht. En omdat God iets met David heeft, heeft hij iets met Davids betachterkleinzoon Hizkia, die inderdaad een echte zoon van zijn vader is: oprecht met heel zijn hart op zoek naar Gods wil. Hizkia geneest, om David en om Jeruzalem. Want dit wil God: een stad, een knecht. En een God. Hizkia geneest, zegt God, 'omwille van mijzelf.'

[22] *God.* Hizkia geneest, omdat God wil genezen, omdat het in Gods wil, Gods plan past, omdat het past bij wie Hij is. Hij heeft zich verbonden aan David en aan Jeruzalem. Als hij nu Hizkia loslaat, dan laat Hij Jeruzalem vallen en zijn verbond met David. Althans: je zou niet langer zien dat God iets heeft met Jeruzalem en met de nakomelingen van David. En zover wil God het niet laten komen, niet op dat moment. In de genezing van Hizkia wil God nog een keer laten zien dat dit is wat Hij wil, dat dit is wie Hij is: de God die iets heeft met mensen die Hem zoeken, met een tempel waar ze Hem kunnen vinden. In de genezing van Hizkia wil God nog een keer laten zien dat Hij is wie Hij is: de God die ons trouw is. **[23]** Alleen: vijftien jaar later sterft Hizkia-ben-David alsnog en nog weer honderd jaar later gaat Jeruzalem onder en wordt de tempel verwoest. Dan blijft alleen de vraag: waar is God?

[24] *Christus.* Christus had dezelfde leeftijd als Hizkia, toen die dodelijk ziek was, toen Hij de dood in de ogen zag. In die situatie, in de hof van Getsemane, doet Hij wat eens Hizkia deed. **[25]** Hij zoekt de intimiteit, de stilte met God alleen. **[26]** En dan huilt Hij, zoals eerder Hizkia huilde. En het staat er niet bij dat Hij hetzelfde zei als Hizkia, maar wat vanzelf spreekt hoeft je niet hardop te zeggen: **[27]** hoe Hij altijd oprecht en met heel zijn hart gedaan heeft wat goed is in Gods ogen. Hoe zal God reageren? Zal God niet opnieuw omwille van de tempel in Jeruzalem en omwille van David en omwille van zichzelf, zal God niet opnieuw zijn hart openen? 'Ik heb je gebed gehoord en je tranen gezien. Welnu, ik zal je genezen. Over drie dagen zul je in staat zijn naar mijn tempel te gaan?' Maar nee. Het omgekeerde. Christus wist dat Hij ging sterven. Hij wist het en God wist het. Christus had geen profeet nodig om Hem er aan te herinneren: 'Maak je laatste wilsbeschikking op, want je sterft. Je zult niet meer beter worden.' Wat doet Christus?

[28] Christus *wil* wat God wil. Hij heeft zich werkelijk altijd oprecht en met heel zijn hart naar Gods wil gericht en steeds gedaan wat goed is in Gods ogen. En daarmee gaat Hij door. Hij drinkt de beker tot het bittere eind. Kijk, God wilde altijd een wereld als een huis voor Hem en mensen samen. Dat plan is geruïneerd, verziekt, echt waar, door onze zonde, in Adam. God laat zien dat Hij vasthoudt aan wat Hij wil. Hij geeft een tempel als symbool van ons helende samenzijn met God en

een knecht als David als symbool van hoe God mensen bedoelde. Beide symbolen zijn verwoest. Natuurlijk, de tempel is herbouwd en er lopen nog wat koningskinderen rond. Maar waar blijft het beloofde herstel van alle dingen als zelfs de symbolen van dat herstel kapot gaan?

Het herstel van alle dingen begint in de ene Zoon van David, in wie God woonde als eens in de tempel, en in zijn bereidheid, zijn wil om alles los te laten, om God los te laten, en toch trouw te blijven. In Getsemane was voor Hem de vraag: ben je bereid alles los te laten en toch te belijden dat God je God en Vader is en mag zijn, zelfs in de dood? Is dat wat je wil, wat je werkelijk wil? Daarop heeft Christus ja gezegd. En wat zei God? 'Welnu, ik zal je genezen. Over drie dagen zul je in staat zijn naar mijn tempel te gaan?' Nee. 'Welnu, ik laat je sterven. En toch: over drie dagen zul jij mijn tempel zijn – in eigen persoon.'

En wat wil Christus nu van jou? **[29]** Christus wil *vertrouwen*. Hij wil jou nu de vraag stellen, waar Hij ooit zelf voor heeft gestaan. 'Ben je bereid alles los te laten en toch te belijden dat God je God en Vader is en mag zijn, zelfs in de situatie waarin je nu bent?' En dan kan het zijn dat jij, oprecht, in tranen, Hem voorlegt: 'Maar Heer, ik ben ziek en zou zo graag genezen.' Vanuit de Bijbel moet je begrijpen dat Christus je twee dingen zegt. 'Natuurlijk ga Ik je genezen. Sterker nog, Ik maak alle dingen nieuw. En: Ik wil dat je dat aan Mij overlaat. En daarom: ben je bereid alles los te laten en toch te belijden dat God je God en Vader is en mag zijn, zelfs in de situatie waarin je nu bent?' Christus leed en bleef op God vertrouwen. Jij bent christen, juist als jij in alles blijft vertrouwen.

[30] We gaan straks bidden, bidden voor elkaar. We bidden om genezing, omdat we weten dat het mag, omdat we weten dat God het wil, genezen. En we bidden om vertrouwen. Want we kennen Christus Hij heeft het grote herstel van alle dingen, de grote genezing die God in gedachten heeft, mogelijk gemaakt door zijn trouw en zijn vertrouwen op God. En in beide bidden we om openheid: dat onze geest open is voor de Geest van Christus en ons leven voor het leven van God.

Amen.

Gespreksvraag:

In de preek worden twee keer 'openheid' genoemd: openheid voor Gods wonderlijke ingrijpen, en openheid in de zin van vertrouwen, hoe het ook gaat. Welke is voor u/jou het moeilijkst? Waarom?